

udaf har villet lave Truſter om Blodsudgydelfe. Det ærede Medlems Liv er ſikkert; han kan være rolig; vi ſkyde ikke efter ham. Der er Ingen, der tænker paa at myrde hverandre; men der er ved dette Udtryk — hvad der meget klart fremgaar af hele Kontekten — ſagt, at vi komme ind i Tilſtande, hvor Slægtninge ſtaa mod Slægtninge, Ven mod Ven, Nabo mod Nabo, og hvor den ene Klasse kommer til at hade den anden ganſke anderledes end før. Sa den høitærede Kultusminiſter finder det ſaa overordentlig morſomt med dette Had. Jeg vil dog ſige, at det ſkulde han mindſt gjøre; thi han er netop Repræſentant for den Klasse, mod hvilken det meſt koncentrerede Had og Foragt vil vende ſig, og det med fuld Ret; thi det er netop fra den Side, ſom den høitærede Kultusminiſter repræſenterer, at Løfterne bleve givne i 1866 om, at man vilde respektere Folkets grundlovsmæssige Ret her paa Rigsdagen og ſærlig Folkethingets Ret, naar man kunde ſaae Folkethinget og Bonden her til at indvømme de Privilegier, ſom det ſtore Hartkorn had om. I Henhold til diſſe Løfter fik de, hvad de ønskede, men diſſe Løfter ville de nu bryde og ikke have holdt. Jeg tror nok, at det ikke er i den Klafſes Interceſſe at komme til at ſtaa ſom dem, der have brudt de Løfter, her ere givne den menige værgeløſe Mand her i Landet. Hvis vi ſkulle betræde den Vej, ſom den høie Regjering og dens Venner ville føre os ind paa, hvor Alle ſtaa mod den ſamme Kreds, ſom ogſaa i 1848 ſtod forladt af Intelligents og den offentlige Mening, nemlig den lille Godeſterkreds, vil Striden komme langt bittere end den Gang. Jeg ſiger, det er ikke i den Kreds's Interceſſe, til hvilken jeg ſelv hører fuldt ſaa meget ſom det ærede Medlem, der nu ſidder paa Kultusminiſterpladſen, at vi komme til at ſtaa ſom Lovbrydere og Menedere. Forinden vi komme ind i ſaadanne Tilſtande eller kaſtes ud deri, er det vor Pligt her i Folkethinget ærbødigt at gaa til Landets Konge. Jeg ſiger med Willie ærbødigt, fordi man har ſøgt her at gjøre gjældende, at vi nu gif til Kongen for at true ham til at tage et andet Miniſterium. Der er Ingen, der tænker paa i denne Forſamling at true Kongen. Vi gaa i Tillid og Ærbødighed, fordi vi vide, at han ſtaar over Miniſtrene og ikke Miniſtrene over ham. Vi gaa til Kongen, fordi vi meget godt ſe, vi, ſom leve hver Dag i Politiken og have gennemſtuet hele Regjeringens Taktik fra den Gang, den blev fundet paa, og til den er ſtrandet i den Ulykkelighed, hvor den nu ligger — vi kunne godt ſe, hvad dette fører

til, hvad det er for ſørgelige Tilſtande for Land og Rige, hvortil dette fører, ja, ogſaa for Kongemagten, thi jo mere kongeligſindet Folket er, deſto ſværere er det ogſaa for dette Folk at forſtaa, at det er Miniſteriet alene, der er Skyld i det Uſammen. Det er ikke rigtigt, det bør ikke være ſaa. Jeg hævder beſtemt, at Kongen ſtaar udenfor Partierne, og at han er hellig, ukrænkelig og ansvarfri; men jeg ſiger, at det vilde være en løgnagtig, hyllersk Fraſe, om jeg her vilde paaſtaa, at naar vi komme ind i Forfatningsbrud og en lang Periode af Kamp og Konflikt, det da vilde kunne undgaaſ, at Befolkningen taber den Tillid til Kongemagten, ſom den ſkal have og endnu har. Skylden derfor vil ikke være Kongens, men det Miniſteriums, der Dag for Dag fører Kongemagten ud i Tilſtande, ſom ere den ſørſte Ulykke baade for Kongemagten og for Landet. Under diſſe Forhold er det vor Pligt at gaa til Kongen, og det er af den Grund, vi gjøre det. Forinden vi nu komme ſaa vidt, at al Forhandling bliver gjort umulig ved Hjælp af Regjeringens og dens Venners Taktik, forinden vi komme ud i Tilſtande, hvis Konſequenter vi afſtyr, men ſom vi ikke paa nogen Maade kunne beregne, ville vi ſige til Kongen, om han ikke vil gjøre Ende paa diſſe Forſøg, ſom Miniſteriet Eſtrup har gjort paa at ſtabe en ny Æra her i Landet, gjøre Ende paa den Experimentalpolitik, der er drevet af dette Miniſterium med Grundloven, uden at man kan ſe nogenſomhelſt anden Mulighed end maatte Fordel — poliſtiſk Fordel naturligviſ; jeg taler ikke om Andet — for en mindre Kliffe, men for Land og Rige kun Ddelæggelfe, Splid og Glendighed. Det ville vi gjøre i Tillid til, at Kongen kan gjøre det; thi vi vide, at Kongen kan aſſedige ſine Miniſtre, vi vide, at han har fuld Ret dertil, vi vide, at han ſtaar over en Regjering, og at det er hans konſtitutionelle Ret, naar denne Regjering fører Landet for vidt ind i Tilſtande, ſom ere ikke blot ulykkelige, men ulovlige, da at tage fat og fjerne en ſaadan Regjering. Vi ville gjøre det i fuld Tillid til Kongen, ikke blot fordi han har Magten, men ogſaa i Tillid til, at han har Willien til at gjøre det Bedſte for ſit Folk, og vi ville ſige til Kongen, naar vi gaa derop: Skab ſelv den nye Æra — thi Kongen kan det, Miniſteriet kan det ikke paa Lovens og Ærens Grund, og hvis Kongen, ſom han kan det, ogſaa vil det, kan han være ſikker paa, at det danſke Folk aldrig ſkal glemme Kong Chriſtian den 9de.